

Posudek na diplomovou práci Jana Jaroše

Budovy ZÚ v meziválečném období. Strategie jejich výběru a získávání

Předkládaná diplomová práce se zabývá dosud nepříliš zpracovaným aspektem vývoje československé zahraniční politiky a diplomacie v meziválečném období. Autor se pokusil o skloubení tradičního přístupu, který se projevil zejména v kapitolách o budování československé zahraniční služby a jejím personálním obsazení s poněkud netradičním přístupem vyvození širších či obecnějších závěrů z více méně administrativní, hospodářské a finanční otázky, jakou je výběr a získávání budov pro československé zastupitelské úřady. Práce je zakončena vylíčením osudů československé diplomacie po březnu 1939, zejména v souvislosti s její Němci vynucenou likvidací. Ocenit je možno i fakt, že autor dovedl osudy budov československých zastupitelských úřadů často až do současnosti. K práci jsou připojeny i dobře využitelné přílohy.

Na svoji práci se podle mého názoru odpovědně připravil prostudováním rozsáhlého souboru tiskem vydaných pramenů a literatury, o čemž svědčí i reprezentativní soubor použitých pramenů a literatury na konci práce. Možná mohl ještě více využít jen některé dobové práce zabývající se diplomatickým či mezinárodním právem a chybí například i práce P. Michálka, *Diplomat Štefan Osuský*, Bratislava Veda 1999. Za hlavní klad práce je však třeba považovat práci s archivními prameny, zejména Archivu ministerstva zahraničních věcí ČR bez nichž by ostatně takto koncipovaná práce ani nemohla být napsána.

Velmi zajímavé závěry mohl autor vyvodit zejména z postupu československého státu při získávání vhodných budov v počátečním období budování československé zahraniční služby. Projevuje se zde nepochybně mezinárodně politický zájem na příslušné zemi /zejména sousední či spojenecké a to zejména velmoci/, roli hrají i historické či symbolické motivy (počátky

československého diplomatického zastoupení ve Francii). Autor velmi pečlivě popsal i samotný administrativní postup při výběru a schvalování nemovitostí zejména při jejich koupi či nájmu (včetně některých právních zvláštností daných zemí, což platí zejména o Velké Británii a institutu leaseholdu). Na několika místech autor upozornil i na eventuální využití otázky materiálního zajištění diplomacie ve vnitřní politice (projevující se například v populistické kritice „zakupování paláců“).

Zvláštní kapitola je poté věnována stavbě vlastních objektů. Tato problematika totiž souvisí nejen s politickými či finančními a právními otázkami, ale jak autor ukazuje zajímavá byla otázka zapojení významných prvorepublikových architektů do jejich návrhů.

Bylo již konstatováno, že práce končí připomenutím nešťastné etapy vývoje československé diplomacie po 15. březnu 1939. Samotné zpracování příslušné kapitoly je však podle mého názoru příliš stručné a autor se tak nevyhne jistým zjednodušením. Mohl například ve větší míře vysvětlit, které zastupitelské úřady nebyly Němcům vydány a z jakých důvodů.

Za nepochybný klad práce však považuji schopnost autora z provedené analýzy vyvodit a formulovat vlastní názoru. Je to vidět nejen v samotném stručném a výstižném závěru práce, ale i v obsahových kapitolách a v poznámkovém aparátu.

Diplomová práce Jana Jaroše splňuje všechny požadavky kladené na tento typ prací. Nepochybuji, že se stane základem úspěšné obhajoby.

V Praze dne 21. ledna 2006

Prof. JUDr. Jan Kuklík, DrSc.